

ЕДНА СИАМКА ЗА ПРОСПЕРИТЕТА НА ДОМАШНИТЕ ЛЮБИМЦИ

РАЗКАЗ

Анюта Ангелова

Каквото и да си приказваме тук, никой не може да оспори, че съм от знатно, благородно потекло. Името ми е Патриция Сиамска, макар че ми викат просто Паца. Това снизходително фамилиарно обръщение малко ме дразни, но... Тъй е като съм домашен любимец и в пълна материална зависимост от стопаните на този дом – позволяват си да се отнасят с мен снизходително. Само като ги избираш за стопани ти се слагат. Иначе, моите сол и хляб може да ядат, но мен ме хранят с любимата ми риба таранка на воля, защото имам честни сини очи. Баба хатър не ми прекършва и не смее да мръдне, когато седна в полата ѝ да плетем. Леля, обаче, много често забравя, че в предишния си живот съм била пантера, а в още по-предишния – принцеса. Кой те пита какъв си бил, важното е какъв си сега. А сега съм една застаряваща сиамка, почти набор на леля. Просто сме много изморени вече всички от този скапан живот.

„ Видяла си скапан живот ти, глезло!“, би ме репликирал заядливиот котарак Митьо от шестия етаж, когото бяха домъкнали с бълхите от някакъв селски двор и който, обаче, беше много горд с помярския си произход. Не може да ме понася откакто ме омъжиха за сиамеца Лорин и все мърмори, като дремем на терасите, че сме скапани мързеловци с претенции, които мишка през живота си не са виждали, пък, видите ли, били сме от сой. Той бил най-големият професионалист в блока в лова на мишки.

Що, викам му, не избягаш да ловиш мишки, ами дремеш на терасата върху охранения си задник и върху тази стара слава. Сега си толкова професионалист, колкото аз – пантера.

Тъй било, вика, професионалистите ги пращали в девета глуха, лишавали ги от възможност да работят, та да не могат да блестят и затова тази държава ще е все на този хал.

- Кой знае колко мишки са плъзнали навън, пък няма кой да ги лови.

Леля пък, вика, че тези мишки, плъзнали навън, били маскирани, някои дори като котараци-мишеловци. Тя се отплесна пак по дежурната си тема. Други били мишки-чиновници в разни държавни институции, трети били маскирани като директори или най-малкото като доктори на науките. Това поне не било кой знае колко трудно. Човек поне докторат трябвало да си купи, та да не го закачат съдиите-мишки.

„ Че маскирай се и ти“, си мисля, но я близвам за утеха. Само с едната гола елегантност ѝ остава да се перчи и с богатия си вътрешен живот. Щото във

вънкашния Сульо и Пульо могат да ти се месят и да го ограбват. Ей го Митьо! Жив пример на приспособенец. Лошо ли му е? Хем бил още професионалист, хем – сит.

Лорин, като аристократ, не обича да ме слуша на тази тема. Виж Митьо, като преживял и патил помяр, много си пада по политически теми, та когато ми писне да оплюва съпруга ми Лорин, подхващам тези теми. Все се натиска този жалък конформист при дисидентите.

Не разбирам, обаче, защо му е на един директор, доктор на науките, за който разказваше леля, такъв голям обслужващ персонал от всички местни държавни институции и правораздаватели, които да узаконяват действията му. Когато бях пантера, в джунглата нямаше никакви съдии и прокурори да решават дали имам право да излапам кога когото си поискам, че и данък да ми вземат върху плячката. Тук играта е по-друга и ми е доста мъглява и неясна. Тук даже и плячката си плаща данък. Само съдиите и депутатите не могат да бъдат хващани и изяждани, защото имали „имунитет“. Нещо като отрова сигурно. „ Бисер в помийна яма и да изплува най-отгоре, временно и случайно, все си е в помийна яма“, вика леля за гражданските си права. „ Царят, вика, дава, пъдарят – не и туй то. Такава демокрация.“

- Какво ще чакам да ми дават – заудря се пак в гърдите Митьо. – Кадърният си взема сам.

Сякаш не съм го виждала как усуква куйрук пред стопанина си.

Лорин ми забрани да общувам с Митьо, защото бил склонен към агресивност. „Колко му е да прескочи от тяхната на твоята тераса“ – вика.

Този моят Лорин много е ревнив. Дай сега заради Митьо фередже да пусна пред небесния си поглед.

Като ме слушаше, какво говоря за директора на леля, Митьо го хвана мерак да става доктор на мишеловните науки. Пет мъркания не може да свърже в смислена членоразделна реч, освен когато бълва срещу Лорин или самохвалства – доктор ще ми става. Имаше само един проблем – нямаше равни на него в жилищния блок, които да го признаят и произведат. Не я разбирам манията на някои котараци да умрат с титла.

- Годиците напредват – вика – пък нямам още докторат.

Той името си не може да надраска, докторат ще пише. Защо ти е, бе джанъм, казвам, този докторат като и без него добре те хранят, щом въртиш опашка. Наложил се пък наистина да ловиш мишки и с докторат и без докторат, пак ще трябва да ловиш мишки, стига да можеш.

Моят Лорин пък, беше роден благородник и сигурно затова – без излишни амбиции. Седи и си мърка, похапне и пак седне да мърка интелигентно. Можеше да съм първата дама в квартала, ако се беше сетил пръв да кандидатства за докторат.

Този мързеливец Митьо със съмнителен професионализъм да не е по-достоеен котарак от моя Лорин.

Аз ще му кажа на Лорин да оглави един научен съвет, който да признае и произведе Митьо в доктор. Да видим дали този тип няма да запее друга песен за Лорин. Кой друг ще хукне да го произвежда доктор? Хем Митьо ще е доволен, хем аз ще стана първа дама, хем може кварталната Нобелова награда да получи за миротворска обществена дейност. Само моят скромният да се навие.

Не беше много лесно, но в крайна сметка Лорин склони заради мен. Заплаших го, че ще го зарежа, пък какъвто си е калпав и затворен, къде ще търси на тези години нова мацка.

„Ще ме направиш, вика, за смях, жено. Нито имам опит в лова на мишки, нито съм го виждал оня една мишка да е хванал.“

„А бе, глупако, рекох му, като станеш първенец, кой ще те пита какъв опит имаш?“

„Не си ли живеем, мрънка ми, добре? Каква муха ти е пъхнал в главата онзи деградирал тип?“

„Деградирал ли? Ако всички си кютат като теб, как, викам, ще просперира науката и държавата? Кой ще го движи този прогрес?“

Въздъхна тежко и, няма как, пое си кръста. Събра неколцина по-нахакани квартални котараци и сформира научен съвет. Всред тях демократично включи и двама улични котараци, дето разбираха от лов на мишки. Два по-различни гласа, евентуално, нямаше да нарушат много общия тон на този научен съвет. Хем Митьо малко респект да има, да не го будалка и прави на балама, хем да не го обвинят в тоталитаризъм и задушаване на различни мнения.

Насрочиха промоцията.

- А дали ще ни увеличат порцията? – изписка тънко, пресраamil се, шишкавият, чипонос персиец Мишо от осмия етаж. – Аз имам красива голяма глава, пълна с идеи – изтъкна се той.

- И дали ще е по-разнообразен порционът? – додаде дебелото семейство котаци от деветия етаж.

- Разбира се, разбира се. Само науката може да ни измъкне от кризата – каза авторитетно Лорин и всички закимаха с глави единодушно.

Някой предложи за член на научния съвет и младата полуперсийка Мурка, защото имала очи като фарове / щели да осветяват пътя и истината/ и много загадъчно си въртяла катеричата опашка.

- Още на мляко мирише, в научен съвет ще влиза – парирам аз твърдо и начаса всякакъв разгъл и опити да се опорочи и деморализира идеята.

След кратко колебание под въздействието на лъстивите фарове на тази флорца мелез, Лорин благоразумно ме подкрепи. Таман се е устроил, що му е загадъчно лозе на баир.

- Котешки работи. Само в интеграцията в междукварталните структури е ключът към просперитета. Вие сте се изолирали в мижавите си котешки истории – подхвърли пренебрежително през рамо лъскавият кралски пудел от деветия етаж, когото знаеха с апашкото име Джипси и нетърпеливо се шмугна в чартърния асансьор за поредната си служебна командировка. Щял да участва в някаква екологична конференция, обяви той важно, без да го е питал никой.

Разбра си от живота този пес. Куче да си днес. Добре поне, че децата се измъкнаха. Как ли е милият ми Коко в института в София? Татко ще го включи в някои научни разработки и публикации. Трябва да имат шанс епохалните открития, които зреят в ерудираната му глава. Които слушат и не хвърлят сянка - и тях ще включи Лорин в научни разработки.

Макар и обидена, Мурка съобразително напомни, че за развитието на науката трябва много материални средства.

- Ще привлечем чужди инвестиции за изследователската си работа. Например, от съседния, наскоро приватизиран месокомбинат – не останах аз по-назад от Мурка.

Тук всички, като по команда, извърнахме погледи с надежда и упование към двамата улични котарака, на които така и не запомнихме имената, пък и те предпочитаха да си останат инкогнито. Явно, пак те щяха да спасят положението.

При пълен консенсус Лорин закри съвета.

Митьо взе да кани всеки ден Лорин на обяд. Всичко вървеше от добре по-добре, докато пак Лорин не изпорти цялата работа като чу случайно оня тип Митьо да мърмори през зъби на терасата си.

„Докъде я докарах – Лорин да ме оценява. Пет тави с мръвки ми изяде, некадърникът му с некадърник. И тази неговата въртиопашка с целия научен съвет рога му слага – със сой, без сой, без да подбира – на мен фасони на първа дама ще ми вади.“

Като ме емна този кротък Лорин, да не повярваш. „ Ти затова ли, вика, ма не знам каква си, пощуря научен съвет да правя?“

- Що го слушаш, бе Лори, този злобар? – затрепера ми гласецът. – Те си гледат науката. Как тъй такива работи?

- Наука ги патила тези охранени хайлази – зъби се Лорин неистово, извън благородническата си кожа. – Само титли им липсваха. Знаех си аз, че ще ми подпалите чергата ти и този аморален тип.

- Що му се връзваш на комплексите, бе Лори? – зашепнах аз. – От целия научен съвет само онези двамата улични котараци имат дарбата да оценят прелестите ми, но аз никога не бих се унизила с тях.

Хеле, успокой се. Умна мацка съм си аз. Хем готина, хем умна.

Митьо пусна слух и онези папараци, уличните котараци, го раздуха, че Лорин злоупотребил с власт и с гостоприемството му и монтирал „бръмбар“ на терасата му. Слухтял за компромати. Дебелият персиец Мишо подучено изписка, че тъй е било откакто свят светува – набърка ли се някъде фуста, такава каша става.

Каквото и да беше, откъдето и да тръгна, разтури и науката, и прогреса и мечтания стандарт.

Издаден – 28.07.2019 година в една книга, заедно с романа Българиада